

Rådet af et nyt og i forhold til 1972-udkastet væsentligt ændret konventionsudkast. Dette udkast blev herefter forelagt regeringerne til udtalelse. På grundlag af de afgivne udtalelser færdiggjordes konventionen i en af Rådet nedsat ad hoc-gruppe, således at konventionen kunne åbnes for undertegnelse i Rom den 19. juni 1980. Den endelige konvention indeholder kun mindre ændringer i forhold til udkastet af 1979.

1972-udkastet omfattede såvel kontraktsretten som erstatningsretten (reglerne om erstatning uden for kontrakt). Under det fortsatte arbejde i ekspertgruppen blev det imidlertid besluttet at begrænse konventionens anvendelsesområde til alene at omfatte kontraktsretten.

Til konventionen er knyttet en protokol, som tillader Danmark at opretholde sølovens § 169, samt to fælleserklæringer vedrørende forskellige spørgsmål. Protokollen, der udgør en integrerende del af konventionen, jfr. dennes art. 32, indgår i bilaget til den foreslåede lov, medens de to fælleserklæringer er optaget som bilag til lovforslaget. Vedrørende baggrunden for protokollen henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 3.

Til konventionen er endvidere knyttet en rapport (»betænkning«) indeholdende forklarende bemærkninger til de enkelte artikler. Rapporten, som er udarbejdet af to medlemmer af ekspertgruppen, professorerne Mario Giuliano og Paul Lagarde, er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende 1980 nr. C 282 af 31. oktober 1980.

Selve konventionsteksten er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende 1980 nr. L 266 af 9. oktober 1980. Den er udfærdiget på alle deltagerstaters sprog, og alle tekster har samme gyldighed, jfr. konventionens art. 33.

2. Det område inden for den internationale privatret, konventionen dækker, er i dag for størstepartens vedkommende ulovreguleret i dansk ret. De lovregler inden for konventionens område, som findes i gældende ret, herunder navnlig 1964-loven om internationale løsøre køb, vil kunne opretholdes uændret, jfr. pkt. 3 og bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 3. Forslaget om at undtage forbruger køb fra 1964-lovens område er ikke nødvendiggjort af konventionen, men er begrundet i, at 1964-loven har givet anledning til problemer i relation til forbruger køb, som vil kunne løses ved, at disse køb overføres til konventionens anvendelsesområde.

Konventionen omfatter alle typer af kontrakter og alle typer af retsspørgsmål inden for kontraktsretten, idet der dog gøres visse undtagelser i afsnit

I vedrørende konventionens anvendelsesområde. Selve lovvalgsreglerne er indeholdt i afsnit II, medens afsnit III indeholder protokollære bestemmelser, som alene er rettet til konventionsstaterne.

Konventionens afsnit II er opbygget på den måde, at der dels gives særregler for visse kontraktstyper, dels generelle regler, som omfatter alle øvrige kontraktstyper, hvortil kommer en række regler om særlige retsspørgsmål. Herudover må der sondres mellem reglerne om parternes adgang til selv at vælge den lov, som skal finde anvendelse på kontrakten, og reglerne om lovvalget i tilfælde, hvor parterne ikke har indgået en lovvalgsaftale. Hvad det første angår, er hovedreglen, at parternes ret til at indgå lovvalgsaftaler anerkendes, jfr. art. 3. Herfra gøres der dog undtagelse for så vidt angår visse forbruger aftaler, jfr. art. 5, stk. 2, og arbejdsaftaler, jfr. art. 6, stk. 1, ligesom konventionens art. 7 indebærer, at konventionsstaterne på egen hånd kan gøre yderligere undtagelser. For så vidt angår tilfælde, hvor parterne ikke har indgået en lovvalgsaftale, er konventionens generelle regel, at der gælder en formodning for anvendelse af loven i det land, hvor den part, som skal præstere den for aftalen karakteristiske ydelse, har bopæl (forretningssted), jfr. art. 4, stk. 2. Denne formodning kan fraviges i det enkelte tilfælde, hvis domstolen finder, at kontrakten har nærmere tilknytning til et andet land. Også de lovvalgsregler, der er givet for specielle aftaletyper, er for størstepartens vedkommende alene formodningsregler.

Konventionens regler er således meget fleksible, ikke alene for så vidt angår tilfælde, hvor der ikke er indgået en lovvalgsaftale, men – som følge af art. 7 – også for så vidt angår spørgsmålet om at anerkende parternes lovvalg. Man har været klar over, at denne fleksibilitet vil kunne formindske konventionens harmoniseringseffekt, men har på den anden side erkendt, at den er nødvendig som følge af konventionens vide anvendelsesområde.

Når bortses fra de eksisterende lovregler, der som nævnt vil blive opretholdt, er indholdet af gældende dansk ret i vidt omfang usikkert, idet der kun foreligger en relativ sparsom domspraksis. Dette vanskeliggør en vurdering af, i hvilket omfang konventionen vil indebære ændringer i den gældende retstilstand. Konventionens bestemmelser er imidlertid i det store og hele i god overensstemmelse med det, der hidtil har været antaget i dansk retspraksis og litteratur. Med hensyn til forholdet til gældende ret henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte artikler.

3. I følge art. 21 viger konventionen for andre internationale konventioner, som en kontraherende